

Dierbare kinderen van Medjugorje,

Geprezen zijn Jezus en Maria!

1-Op 2 februari 2019 kreeg Mirjana haar maandelijkse verschijning in haar pension in aanwezigheid van een kleine groep mensen. Na de verschijning gaf ze de volgende boodschap door:

Lieve kinderen, De liefde en goedheid van de Hemelse Vader schenken openbaringen die het geloof doen groeien, opdat het kan worden geïnterpreteerd en vrede, zekerheid en hoop kan schenken. Ook ik, mijn kinderen, wijs op die manier, dankzij de barmhartige liefde van de Hemelse Vader, telkens opnieuw de weg naar mijn Zoon, naar eeuwige redding. Maar helaas: veel van mijn kinderen willen niet naar mij luisteren en blijven twijfelen. Ikzelf prees de Heer, in mijn tijd en voorbij alle tijden, voortdurend voor alles wat Hij in mij en doorheen mij deed. Mijn Zoon schenkt Zichzelf aan jullie en breekt met jullie het brood. Hij spreekt de woorden van eeuwig leven, opdat jullie ze uitdragen naar alle mensen. Mijn kinderen, apostelen van mijn liefde, waar zijn jullie bang voor als mijn Zoon met jullie is? Bied Hem je ziel aan, dan kan Hij erin leven en jullie tot instrumenten van geloof, van liefde maken. Mijn kinderen, leef volgens het Evangelie, beleef barmhartige liefde voor je naasten, en bovenal, heb de Hemelse Vader lief. Mijn kinderen, het is geen toeval dat jullie werden samengebracht. De Hemelse Vader brengt mensen nooit toevallig samen. Mijn Zoon spreekt tot jullie ziel, ik spreek tot jullie hart. Als moeder zeg ik jullie: kom met me mee, heb elkander lief, en getuig. Wees niet bang om met jullie voorbeeld de waarheid te verdedigen – het Woord Gods, dat eeuwig is en nooit verandert. Mijn kinderen, wie handelt in het licht van barmhartige liefde en waarheid krijgt altijd hulp uit de Hemel en staat niet alleen. Apostelen van mijn liefde, mogen jullie altijd herkend worden onder velen door jullie liefde, jullie uitstraling, en jullie keuze voor een plaats op de achtergrond. Ik ben bij jullie. Ik dank jullie.

Mirjana zei dat de heilige Maagd tijdens de verschijning bedroefd was.

Video van de verschijning van 2 februari 2019 is te zien door op deze link te klikken.

2 De Heilige Jozef is altijd opzoek naar werk. Op 19 maart vieren we het feest van de grote Heilige Jozef, de bruidegom van de Moeder van God. In ons huis is het de gewoonte hem een dertig-daagse 'noveen' aan te bieden van 18 februari tot 18 maart. Dit doen we door elke dag zijn litanie te bidden, waarbij we natuurlijk niet vergeten om hem een goed gevulde agenda te bezorgen. Hij houdt immers van werken en blijft niet graag te lang werkloos als het erop aankomt om genaden te verkrijgen. Sint Jozef was zeker niet de oude man, zoals hij vaak door schilders is en wordt uitgebeeld. Er was een sterke man nodig om 's nachts naar Egypte te kunnen vluchten met een hele jonge vrouw en een pasgeborene. En toen ze in Egypte waren aangekomen was er ook een sterke man nodig om te zorgen voor het eenvoudige levensonderhoud van het gezin. De plaatselijke overleveringen in Egypte tonen ons een verantwoordelijke man die de spionnen van Herodes wist te ontvluchten. Toen deze laatste er zich rekenschap van gaf dat hij zijn doel niet had bereikt, ondanks de moord van de onschuldige kinderen in Bethlehem, bleef hij gestaag verder zoeken naar de kleine Koning der Joden, waar hij zo bang voor was. De heilige Familie moest tot aan de dood van Herodes meerdere duizenden kilometers afleggen in vier jaar om hem te ontvluchten. Later moest de heilige Jozef in Nazareth, voor het onderhoud van zijn gezin, vanaf de grond af aan beginnen met een winstgevende activiteit, en hij ging opnieuw het mooie beroep uitoefenen van architect-timmerman. In zijn atelier moest hij elke dag zware materialen dragen: balken, lambriseringen, karren, meubels en andere zaken, die hij gemaakt had en die hij bij zijn cliënten moest afleveren. Was hij het niet die Jezus zware balken op zijn schouders had leren dragen, en hem zo had voorbereid op zijn pijnlijke tocht naar Golgotha? Ook vandaag nog is het zijn wens om hard te werken, en deze dertig-daagse 'noveen' zal hem een mooie gelegenheid geven om ons te mogen overladen met zegeningen en om ons te verwennen.

3 - De onderbrekers. Enkele pelgrims waren naar Tihaljina gegaan, dat zo een dertig kilometer van Medjugorje ligt, om er te bidden voor het beroemde beeld van de wonderbaarlijke heilige Maagd. Voor velen is dit beeld het symbolisch embleem van Medjugorje, alhoewel dit beeld nog vóór de verschijningen

aan deze kerk werd geschonken.

Na het gebed vroeg een pelgrim aan mijn Spaanse vriendin Teresa om een foto te maken voor het beeld, om dit genademoment op deze wijze te vereeuwigen. Toen de foto genomen was knielde er een man voor het beeld, waarbij hij het hoofd tussen de handen legde en vervolgens een aanvang maakte met een vurig gebed. Toen de pelgrim zag dat de foto goed was gelukt, vroeg ze Teresa er nog een te nemen. Om het gebed van de man niet te storen vroeg deze echter om wat te wachten. Het gebed bleef maar duren ... bij elkaar wel meer dan 20 minuten. De pelgrim werd ongeduldig en ze zei luid: "Goed, het is nutteloos om nog langer te wachten, kom, we gaan." De man hoorde dit, stond op, verontschuldigde zich en maakte plaats. Er werd een nieuwe foto gemaakt. En welk een verassing wachtte Teresa toen ze deze tweede foto te zien kreeg. Het zo zachte gelaat van de heilige Maagd was erop veranderd. Het drukte een stil verwijt uit, goed te zien bij de ogen en de mond. De pelgrim begreep de boodschap onmiddellijk: ze had het gebed van de man nooit mogen onderbreken voor een foto...

Toen ze nauwelijks 6 jaar oud was speelde Catharina van Sienna met haar broertje. Plotseling verscheen toen de Heer Jezus aan haar, gezeten op de troon van Petrus en gekleed in pauselijke gewaden. Gefascineerd door deze verschijning, keek de kleine Catharina geboeid naar deze Goddelijke verschijning, die haar vervolgens aansprak en haar voorbereidde op haar belangrijke zending in de Kerk rondom het Pausdom. Dit onderhoud duurde maar enkele minuten, omdat haar broertje, die verder wilde spelen, haar uit haar extase rukte. Ze keerde zich om en gaf hem een standje. Toen ze echter naar haar gebed terugkeerde en in de richting keek van de verschijning, was Jezus verdwenen. Dat maakte haar diep bedroefd, want zonder twijfel wilde ook Jezus zijn gesprek met háár voortzetten... Deze onderbreking had echter een eind gemaakt aan dit moment van goddelijke intimiteit.

Hoe dikwijls herhaalt zich dezelfde scène niet in onze kerken? Te weinig mensen bidden echt met het hart. Moeten we er dan, integendeel, niet verheugd over zijn als we deze mensen zien, verdiept in een relatie met hun God? Wie weet wat er op dat moment gebeurt tussen God en de ziel? Wie weet of God op dat moment misschien wel juist van plan is om een grote gave of genade te schenken aan zijn kind? Wie zijn wij om een intieme dialoog te onderbreken tussen God en een ziel? Deze dialoog is heilig. Natuurlijk: wij moeten tussenbeide komen als er brand uitbreekt of als er iets dringends gebeurt, maar dat gebeurt niet in iedere Mis.

Op een dag was ik aan het bidden na de Communie met het hoofd tussen mijn handen. Vervolgens klopte er iemand op mijn schouder en stelde mij de vraag: "Bent u Zuster Emmanuel?" Ik moet toegeven dat mijn antwoord niet zeer vriendelijk was: "Het is niet belangrijk wie ik ben, maar diegene waarmee ik aan het spreken ben is Jezus." Al snel kreeg ik spijt van mijn reactie, want deze persoon was hier zeker door gekwetst. Daarop heb ik mijn antwoord veranderd, en als het geval zich nog eens voordoet dan antwoord ik: "Oké, we zullen elkaar spreken, maar nu wil ik graag mijn gesprek met Jezus afmaken, die in mijn hart is. En..., Hij is ook in uw hart, waarom geeft u Hem ook nog niet 10 minuten van uw tijd om Hem te spreken?" De vruchten zijn uitstekend. Er was eens een groep van 8 pelgrims die me kwam storen. Ik heb ze toen uitgenodigd om enkele minuten in stilte te bidden. Ze hebben dat allemaal heel gewillig gedaan, en na de 10 minuten waren ze zo gezegend dat ze de kerk niet meer wilden verlaten.

4 - Een gedenkwaardige Biecht. De Vastentijd nadert. Om die reden wil ik hier een getuigenis vertellen dat de harten zal raken, en dat degenen die nog twijfelen zal overtuigen...

Rond 1840 was er een man die Rochette heette, en die een invalide kind had. Hij besloot om er mee naar de Pastoor van Ars te gaan, die bekend was vanwege zijn gebedsverhoringen. Zijn vrouw ging met hem mee. Ze biechtte bij de pastoor en ging ter communie. Rochette was echter maar met één ding bezig: de genezing van de kleine verkrijgen. Hij bracht wel enkele keren een bezoek aan de kerk, maar kwam niet verder dan het wijwatervat. Hij stond achteraan in de kerk toen de heilige pastoor, die van achter het altaar vandaan kwam waar hij de biecht hoorde, hem met luide stem riep. Rochette bleef stokstijf stilstaan. Zijn vrouw en zoontje stonden vooraan in de kerk bij de communiebank. "Is hij zo ongelovig?" vroeg de heilige Pastoor van Ars aan de moeder. En vervolgens riep hij hem opnieuw. Tenslotte, bij de derde keer, besloot de man om naar voor te komen. "Wel ja, zei hij bij zichzelf, de Pastoor van Ars zal me niet opeten." En hij liep naar de pastoor achter het altaar. "En nu tussen ons, vader Rochette", zei deze en toonde hem de biechtstoel, "U kunt daar gaan zitten". "O, antwoordde Rochette, ik heb hier helemaal geen zin in"

“Begin maar.”

Omdat hij niet in staat was om weerstand te bieden aan dit initiatief, viel vader Rochette op zijn knieën.

“Eerwaarde, stamelde hij, het is al een tijdje geleden ... Tien jaar .”

“Tel daar nog maar wat bij op.”

“Twaalf jaar.”

“Nog een beetje meer.”

“Ja, sinds het grote jubileum van 1826”

“Voilà, we zijn er: het is een kwestie van een beetje zoeken.”

Rochette sprak zijn biecht als een kind na 14 jaar zonder communie. De volgende dag communiceerde hij naast zijn vrouw. Hun zoontje liet zijn nu nutteloos geworden krukken achter in de kerk. (Mgr. Trochu - Le curé d'Ars).

“Lieve kinderen, zegt ons de Gospa, ik kan jullie niet helpen als jullie Gods geboden niet onderhouden, als jullie de Mis niet beleven en niet biechten”.

5 - De Bisschop van Mostar, Mgr. Ratko Peric, 75 jaar oud, gaat met pensioen. We weten nog niet wie zijn taak zal overnemen, maar kunnen al wel voor hem bidden, zoals voor zijn voorganger. Mgr. Hoser zet zijn zending verder als gezant van de Paus voor de pastoraal.

Lieve Gospa, dank U om ons eraan te herinneren dat de Hemelse Vader niemand bij toeval bij elkaar brengt.

Help ons om, daar waar we zijn, een onverbiddelijke strijd te voeren tegen de verdeler.

Help ons om vooruit te lopen op de Hemelse vreugde waar God alles voor allen zal zijn.

Moge de Geest van Eenheid onder ons overheersen..

Zr. Emmanuel Maillard

Vertaald uit het Frans

© Enfants de Medjugorje februari 2019